

Park Narodowy Redwood, o powierzchni 422 km², znajduje się w zachodniej Kalifornii, gdzie w formie wąskiego pasa lądu, rozciąga się wzdłuż wybrzeża Oceanu Spokojnego, na odcinku o długości blisko 60 km. Założony w roku 1968, znajduje się na liście obiektów Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO oraz jest Międzynarodowym Rezerwatem Biosfery.

Ukształtowanie powierzchni terenu w parku jest bardzo urozmaicone, bowiem piaszczyste plaże, podmywane falami Pacyfiku, sąsiadują bezpośrednio z terenami górzystymi wznoszącymi się do wysokości 1300 m n.p.m. Klimat tej części wybrzeża Oceanu Spokojnego charakteryzuje się wysoką wilgotnością powietrza, częstymi mgłami oraz największymi w Kalifornii opadami atmosferycznymi, wynoszącymi od 1500 do 2500 mm wody w ciągu roku.

Park Redwood zachwyca mnogością występujących tu ekosystemów. Nadmorskie zatoki oraz otwarte wody oceanu są środowiskiem naturalnym morskich żółwi, delfinów i wielorybów, z których kilka gatunków (wal biskajski, kaszalot, finwal oraz humbak) jest zagrożonych wyginieciem. Na plażach wylęgają się foki oraz uchutki grzywiaste (lwy morskie), a strome i skaliste klify są miejscem, gdzie zakładają gniazda licznie występujące w parku morskie ptaki, m.in. kormorany, maskonury, pelikany, mewy i nurzyki. Od skalistego brzegu aż po pobliskie góry rozciąga się wilgotny las pacyficzny, składający się z takich gatunków drzew jak: daglezja, choina zachodnia, jodła olbrzymia, świerk sitkajski czy sekwoja wieczniezielona. W la-

Park Narodowy Redwood w Kalifornii

W cieniu

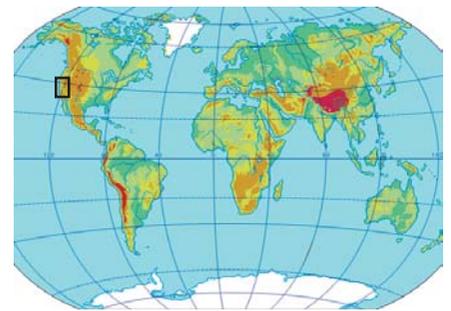
sach licznie występują ssaki, m.in. niedźwiedź czarny, skunks i jeżozwierz oraz wiele gatunków ptaków, zwłaszcza drapieżnych, np. bielik amerykański, orzeł przedni, sokół wędrowny, kaniuk, błotniak zbożowy czy krogulec kanadyjski.

Gigantyczne sekwoje

Lasy ogromnych sekwoi, a właściwie pilna potrzeba ich ochrony, stały się niegdyś przyczyną założenia parku narodowego Redwood.

Sekwoje wieczniezielone (*Sequoia sempervirens*) to najwyższe oraz jedno z najstarszych drzew iglastych świata, dożywające sędziwego wieku 2000 lat. Choć obecnie drzewa te występują tylko w Ameryce Północnej (w Kalifornii oraz południowym Oregonie), to jednak pierwotnie występowały na obszarze dzisiejszych wybrzeży Azji i Euro-

py. Przeciętna, dorosła sekwoja liczy sobie 500-700 lat, ma od 60 do 70 m wysokości oraz od 3 do 4,5 m średnicy pnia (przy podstawie nawet 6,5 m). Najwyższe drzewo w parku ma nieco ponad 112 m wysokości, 9 m średnicy pnia przy podstawie i jest o prawie 20 m wyższe od słynnej Statui Wolności w Nowym Jorku.

Amerykańska nazwa sekwoi – „redwood” wywodzi się od czerwonej barwy drewna i kory, jaką nadaje im tanina (garbnik), występujący w drzewie w dużych ilościach. Dzięki temu garbnikowi, włóknista, przypominająca nieco gąbkę kora, idealnie izoluje wnętrze drzewa od owadów, ich larw oraz grzybów wywołujących różnego rodzaju choroby.

Młody baribal na mokradłach (fot. R. I. Bridges, USFWS)

Wybrzeże Oceanu Spokojnego w granicach parku (USNPS)

SEKWOI

Wilgotny las pacyficzny (USNPS)

Wysoka zawartość taniny (najwyższa jest w korze) powoduje, że sekwoje praktycznie nigdy nie cierpią na żadne choroby. Nawet ogień nie jest im straszny, bo chociaż okresowe pożary w sposób naturalny pojawiają się w tym regionie od stuleci, to jednak gruba na 30-35 cm kora jest nie do zniszczenia.

W opozycji do swoich olbrzymich rozmiarów sekwoje posiadają bardzo delikatne ulistnienie, ich wąskie igielki mają zaledwie 13-19 mm długości i formują spłaszczone, pierzaste gałązki. Największym zaskoczeniem są

jednak szyszki oraz znajdujące się w nich nasiona. Wydawałoby się, że tak potężne drzewa mają równie wielkie szyszki. Nic bardziej mylnego, bowiem szyszki sekwoi, a właściwie szyszczki są wielkości rzodkiewki (ok. 2,5 cm długości), a znajdujące się w nich nasionka (w liczbie od 14 do 24 sztuk) są niewiele większe od główki szpilki. To prawdziwy cud, że z tak mikroskopijnych nasion potrafią wyrosnąć potężne drzewa, których waga niejednokrotnie wynosi aż 500 ton! Co ciekawe, sekwoje nie mają korzenia palowego, ich korzenie sięgają zaledwie 3-4 m w głąb ziemi, ale za to rozpościerają się na boki na odległość od 18 do 24 m.

Jeszcze pod koniec XVIII wieku lasy wieczniezielonych sekwoi pokrywały w Kalifornii obszar o powierzchni blisko 8000 km², ale do dzisiaj pozostało z tego zaledwie 4% (320 km²), z czego ok. połowa (mniej niż 160 km²), znajduje się w granicach parku narodowego Redwood. Historia eksterminacji sekwoi, bo tak trzeba nazwać nieograniczony oraz masowy wyręb tych drzew w przeciągu 100 lat, sięga połowy XIX wieku i jest najlepszym przykładem ludzkiej zachłanności. W roku 1851 rozpoczęto wycinkę tutejszych lasów m. in. na potrzeby budowy domów w San Francisco. W latach 70. wybudowano drogi oraz zaczęto wykorzystywać maszyny parowe do eksploatacji lasów. Kolejne przyspieszenie wycinki sekwoi nastąpiło w latach 20. XX wieku, kiedy to w lasach pojawiły się buldożery, a następnie w latach 40. gdy ścięte drewno zaczęto zwozić potężnymi ciężarówkami.

Od roku 1918 przyrodnicy i naukowcy rozpoczęli kampanię na rzecz ochrony pozostałości wilgotnych lasów, co w końcu zaowocowało założeniem kilku parków stanowych:

Prairie Greek (1923 r.), Del Norte (1925 r.) oraz Jedediah Smith (1929 r.). Niestety na prywatnych gruntach wciąż wycinano sekwoje i dopiero, gdy realna stała się groźba, że drzewa te znikną na zawsze z krajobrazu zachodniej Kalifornii powołano w 1968 r. Park Narodowy Redwood. Ogromnym problemem, z jakim do dzisiaj borykają się przyrodnicy i leśnicy w parku są setki kilometrów dróg pozostałych po dawnej wycince oraz ogromne połacie огоłoconych z drzew zboczy, które ulegają erozji.

Baribal – leśny wędrowiec

Niedźwiedź czarny (*Ursus americanus*), zwany również baribalem, jest najliczniej występującym niedźwiedziem w Ameryce Północnej i równocześnie jest jednym z największych mieszkańców parku Redwood. Dorosłe osobniki ważą od 90 do 230 kg (duże samce), są bardzo silne i zwinne (mogą biec dwa razy szybciej niż człowiek), ale mimo to zwierzęta te zazwyczaj unikają spotkań z ludźmi. Stale przemierzają swój rewir łowiecki, wynoszący od 25 do nawet 130 km² powierzchni, w poszukiwaniu pożywienia, którego dostępność w dużej mierze uzależniona jest od pory roku. Gdy mija jesień i powoli zbliża się okres mrozów niedźwiedzie zapadają w sen zimowy zwany hibernacją. Trwa on zazwyczaj od grudnia do kwietnia. W kwietniu, gdy na zewnątrz zrobi się wystarczająco ciepło, baribale opuszczają swoją jamę w poszukiwaniu pożywienia.

SEBASTIAN BIELAK

Niedźwiedź czarny (fot. Mike Bender, USFWS)

Zdjęcia zostały udostępnione dzięki uprzejmości U. S. National Park Service oraz U. S. Fish and Wildlife Service.